

Dans utenom det vanlige

Kilde : Bergens Tidende, side 34

Dato : 22. feb.

Søk : Carte Blanche

Medietype : PRINT

Kildetype : Newspaper

Lesertall :

34 KULTUR

MANDAG 22. FEBRUAR 2021 BERGENS TIDENDE

De få publikummerne blir plassert i godstoler og kjøres inn i installasjonen.

FOTO: ØRJAN DEISZ

Dans utenom det vanlige

Veggene beveger seg, veggene beveger meg.

ANMELDT PERFORMANCE

«SOLIDS»

Carte Blanche, KODE og Pedro Gómez-Egaña KODE 4
Med: Adrian Bartczak, Anne Lise Rønne, Caroline Eckly, Daniel Garcia Mariblanca, Dawid Lorenc, Guro Rimeslåtten, Irene Vesterhus Theisen, Lin Van Kaam, Mathias Stoltenberg, Max Makowski, Nadege Kubwayo, Noam Eidelman Shatil, Ole Martin Meland, Timothy Bartlett. Premiere: 23. februar

NØD LÆRER NAKEN kvinne å spinne og koronapandemien ser ut til å ha lært **Carte Blanche** å være føre var og klare for alt som kan skje.

Med sin nye performance/installasjon «SOLIDS», har de sammen med den visuelle kunstneren Pedro Gómez-Egaña laget et lavmælt, men ambisiøst verk som tar sikte på å pleie veldig få publikummere samtidig (altså under den magiske grensen på ti stykker).

Tittelen er hentet fra Marshall Bermans fantastiske bok «All that is Solid melts into air» og performance tematiserer det foranderlige og endringene i verden.

I Tårnsalen på KODE 4 står en fascinerende installasjon med trevegger og etterhvert blir publikum fysisk sentrum for performance. Gómez-Egaña er fra Colombia og jobber i Oslo, hvor han er professor i skulptur og installasjon på Kunsthøgskolen.

Han er opptatt av konsentrasjon og nye måter å fortelle på og hvordan den «nettverksbyggende og mediedrevne verden reduserer mangfoldet av oppmerksomhet».

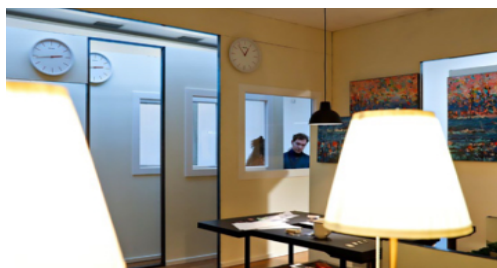
I SOLIDS ER skillet mellom scene og sal fullstendig oppløst.

Sammen med kun en annen publikummer blir jeg geleidet inn i rommet og opp en liten trapp og til en stol på en forhøyning. Deretter kjøres stolen inn i en slags firkantet boks midt i rommet.

Følelsen minner om den du får på tivoli og vognen du sitter i begynner sakte å kjøre inn i spøkeshuset. Det uvante, forventningene og ukjente oppleves som en viktig del av selve verket.

Perspektivene endrer seg stadig inne i boksen, og det er spennende å se på hvordan romligheten endrer seg. Plutselig befinner tilskueren seg altså i midten av dette huset, og gjennom vinduene kan vi se flere av danserne utenfor.

Inne i huset beveger også tingene og veggene seg, og det gir

Danser Mathias Stoltenberg står utenfor installasjonen og publikum titter ut av vinduene.

FOTO: ØRJAN DEISZ

en forstyrrende følelse. Som om være i et mekanisk titteskaps-teater, bare at alle veggene er oppe. Tilsynelatende kan det se helt vanlig ut der inne ved første øyekast, et bord med askebeget, briller, et glass, en penn.

Foran meg er en bokhylle og mange klokker på veggene. Men det finnes mange av de samme elementene, ja kopier overalt. Det tukler med persepsjonen. På utsiden av den massive installasjonen trekker danserne huset fra hverandre eller kjører inn nye elementer, som en del av et slags tannhjul.

Det er som om det som skjer inne i installasjonen fungerer som et slags dukkehus de utenfor leker med. Vinklene endre

seg, nye lag åpenbarer seg og alt er i sakte bevegelse.

Denne performance fortøner seg altså ikke som en visning eller forestilling, men som en opplevelse. I rundt et kvarter er publikum inne i verket før de kan sitte på stoler utenfor og se prosessen utenfor. Her interagerer også danserne lavmælt med hverandre.

Vanligvis pleier salen være full av publikum og færre på scenen. Nå er det snudd.

Nå er det mange involverte som står på for at noen få publikummere får en eksklusiv opplevelse. Men likevel kan mange få det med seg når det spilles hele dagen og starter hvert kvarter.

Under Oktoberdans ble forestillingen «Skeleton Woman» spilt ut i trappen på KODE 1 og grensene mellom kunsten i rommet og performance opphørte.

Også denne forestillingen leker med hvordan publikum både er en del av installasjonen, men også skal se den utenfra.

Etterpå får publikum muligheten til å se et kinetisk verk i andre etasje, det er fascinerende nok det, men kjennes ikke som en nødvendig del av det som har skjedd i Tårnsalen. Den opplevelsen står stødig på egne ben.

I OMTALEN AV forestillingen skriver **Carte Blanche** at forestillingen utfordrer «begrepet om hva en danseforestilling kan være». Denne forslitte frasen har etterhvert blitt en klisje som fungerer som fyll i altfor mange forestillings programhefter.

Men denne gangen stemmer det faktisk.

Dette minner strengt tatt ikke om dans i det hele tatt, og ikke at det gjør noe heller. Det opplevelses som noe helt nytt; en utstilling, en installasjon, en performance, et byggverk, en lek – en original og gjennomført totalopplevelse.

CHARLOTTE MYRBRÅTEN

Teateranmelder i BT

